

Arrest

nr. 81 565 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Armeense en Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2012 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 2 februari 2012 geeft de gemachtigde de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Op 31/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 75, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, en van de artikelen 3, 8, 13, en 15 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

De verzoekende partij betoogt dat de Richtlijn 2008/115/EG in artikel 6 bepaalt dat iedere staat, bij het beëindigen van het illegaal verblijf, een terugkeerbesluit dient te nemen. Beide bevelen om het grondgebied te verlaten dienen aanzien te worden als een dergelijk terugkeerbesluit, en dus moet men rekening houden met het refoulementsverbod van onder meer artikel 5 van dezelfde richtlijn.

In casu kan uit de redactie van de bevelen geenszins afgeleid worden dat de dienst Vreemdelingen-zaken het dossier in het licht van een eventueel refoulementsverbod heeft onderzocht, zodat de motiveringswet werd geschonden.

In casu heeft de tweede verzoekende partij overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een regularisatieverzoek ingediend. In dit dossier is er op heden geen definitieve beslissing. In casu werd dus geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij, die ernstig ziek is of dat dit minstens niet blijkt uit de motivering van het bestreden bevel.

Iemand van het grondgebied verwijderen terwijl deze ernstig ziek, en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land van herkomst niet verzekerd is, is strijdig met artikel 3 E.V.R.M., dat krachtens artikel 15 geen uitzonderingen kent. De tweede verzoekende partij werd niet medisch onderzocht en het kan absoluut niet dat aan ernstig zieke mensen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, zonder dat de betrokkenen worden onderzocht.

Bovendien is gebleken dat de beide verzoekende partijen een verschillende nationaliteit hebben en dat België het enige land is waar ze samen kunnen verblijven. Zij zijn samen onverwijderbaar van het grondgebied, omdat zij nergens anders samen over een verblijfsvergunning beschikken.

Bovendien houdt ook artikel 8 E.V.R.M. een refoulementsverbod in, nu blijkt dat het gezin zonder noodzaak opnieuw uit elkaar zou worden gerukt.

De verzoekende partijen stellen verder dat zij dienen te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, teneinde het terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn te bestrijden. Zij vragen dan ook dat het terugkeerbesluit ten gronde zou worden herbekeken in beroep. In de mate dat het terugkeerbesluit niet ten gronde zou worden behandeld wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf, hetzij op grond van artikel 9bis, hetzij op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen schorsende werking heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de schending opwerpen van artikel 7 van de vreemdelingenwet en artikel 75, §2 van het K.B. van 8 oktober 1981, maar dat zij op geen enkele concrete wijze uitwerken waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen deze artikelen zouden schenden, noch het enig motief van de bestreden beslissingen betwisten, namelijk: *“Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*. Dit motief blijft dus staan.

De bestreden beslissing bevat een expliciete verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 januari 2012 waarbij aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad merkt op dat aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd bij arresten nr. 73 951 en nr. 73 950 van 26 januari 2012. De verwijzing in de bestreden beslissingen naar arresten van 31 januari 2012 is dus een materiële vergissing, die in casu echter niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Deze arresten werden genomen in hoger beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal aangaande de asielaanvraag van de verzoekende partijen. De Raad besliste met andere woorden dat de verzoekende partijen de toepasselijkheid van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk maakten.

De Raad stelt vast dat artikel 3 E.V.R.M. inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M. wel degelijk werd onderzocht en gemotiveerd in het kader van de asielprocedure. De in casu bestreden beslissingen zijn een gevolg van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur nogmaals had moeten motiveren aangaande de eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M. in de in casu bestreden beslissingen. De verzoekende partijen maken de schending van artikel 3 E.V.R.M. dan ook niet aannemelijk.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de tweede verzoekende partij op 12 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Zij actualiseerde haar aanvraag per schrijven van 13 september 2011. Op 13 december 2011 besliste de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Bij arrest nr. 78 427 van 29 maart 2012 werd het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen. Dit betekent dus dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet definitief werd verworpen.

Wat betreft het verschil in nationaliteit tussen beide verzoekende partijen merkt de Raad op dat zij geen enkel concreet element bijbrengen dat erop wijst dat zij, net omwille van hun verschil in nationaliteit, hun gezinsleven niet in één van de respectievelijke landen van herkomst zouden kunnen onderhouden. De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere bewering dat *“gebleken is dat beide verzoekers een verschillende nationaliteit hebben en dat België hic et nunc het enige land is waar beiden samen kunnen verblijven”* en dat *“ook art. 8 E.V.R.M. een refoulementsverbod inhoudt, nu blijkt dat het gezin zonder noodzaak, opnieuw uit elkaar zou worden gerukt”*. Zoals gezegd maken zij deze loutere beweringen op geen enkele concrete wijze aannemelijk. De verzoekende partijen maken de schending van artikel 8 E.V.R.M. niet aannemelijk.

Artikel 13 van het E.V.R.M. kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M., maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen ernstige schending van deze artikelen van het E.V.R.M. aantonen.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist hen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC